

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558470336/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

denne, og han saac nu tydelig, at et Lys bevægede sig dybt nede paa hans venstre Haand, som i en umaalelig Afgrund.

«Seer I, strenge Riddere! – hviskede han til sin Herre – der kommer man med Lys, dybt, dybt nede.»

Grev Albert saae det ogsaa og viste det til Bispen.

«Tic stille og laad os gaae! – svarede Bisp Peder – den Vej kom vi ikke fra, og med hiint Lys har vi Intet at skaffe.» – «Viiig fra os, Satan!» raabte han ned i det dybe Hul, og strax udsluktes Lyset; men et Jærnskrig lod fjernt gennem Aabningen, og en dyb, lallende Stemme, som Carl troede at gjenkjende, raabte, frygtelig forstærket, som gennem et Talerør: «vogt dig, Peder Suneson! vogt dig, Albert af Orlamünde!»

I det samme mærkede de, at den snevre Trappe var opfyldt med Røg; de forstærkede deres Skridt, og en tættere, fast qvælende Røg modtog dem. Da de endelig vare ved Enden af Taarntrappen, var Løsdøren til Grev Alberts Sovekammer lukket i Laas. Med et mægtigt Spark sprængte Greven Døren, og en heftig Lue slog dem imøde fra det med Røg og Flamme opfyldte Sovekammer. At gaae tilbage var den visse Død; de maatte frem gennem Luerne for at komme til Gangdøren, og det lykkedes. Men Døren havde Bispen saa fast stængt for, at de vare nær ved at qvæles, inden de fik den aabnet, og nu havde de tre lange Gange og den sidste høje Trappe tilbage. Gangene vare opfyldte af Røg, Luerne forfulgte dem bagfra; brændende Paneler og Bjælker faldt ned rundt omkring dem, og da de endelig naaede den sidste berygtede Trappe, stod den i lys Lue.

«Følg mig! – raabte Bispen – i Guds og alle Helliges Navn! vi maae derigennem.» Han holdt Crucifixet foran sig, og ilede bedende fremad. Med svedne Haar og Klæder stode de endelig paa den store Møllesteen ved Enden af Trappen, og med et umaadeligt Brag styrtede Trappen gnistrende sammen. De traadte ud i Gaarden og aandede igjen, og nu saae de hele Sulefloden i en eneste Flamme, og med et uhyre Brag styrtede Taarnet. Ved det stærke Lys, som Ilden pludselig udbredte, bemærkede Carl, at der fløi en Mængde brændende Papirer ud af det sammenstyrtede Taarn, og han syntes at see en menneskelig Skikkelse opsamlende dem og forsvinde i Røgen.

«Takket være den Almægtige! dengang var han beskjærmende med os», sagde Bisp Peder, og fulgte nu roligere Grev Albert og Carl,